

άγριοκλάδι τό, άμάρτ. άγριουκλάδι Μακεδ.(Χαλκιδ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλάδι.

Κλάδος άγρίου δένδρου: Άσμ.

Πουλλούδ' ένα διαλάλησι 'πάνου σέ άγριουκλάδι.

άγριοκλαίω Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ έπιρρ. άγρια καί τοῦ ρ. κλαίω.

Κλαίω ισχυρῶς, κλαίω δυνατά.

άγριόκλαμα τό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλάμα ή έκ τοῦ ρ. άγριοκλαίω.

Ίσχυρόν, δυνατόν κλάψιμον: *Εἶδ' άγριόκλαμα 'ν' ποῦ τό κάνει εὐτός!* *Θαρεῖ κανείς πῶς κοιλοπονᾷ* (τί άγρ. εἶναι ποῦ κάνει αὐτός! Νομίζει κανείς ὅτι πρόκειται νά γεννήσῃ).

άγριόκλημα τό, πολλαχ. άγριόκλημα Κρήτ. άρκόκλημαν Κύπρ. άργζόκρμα Τσακων.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλήμα.

Διάφορα φυτά τοῦ άγροῦ κληματώδη, έρποντα 1) Τό φυτόν άγρίόκλημα (II), ὁ ιδ. πολλαχ. 2) Ἡ άμπελος οἰνοφόρος άγρία (*vitis vinifera silvestris*) τῆς τάξεως τῶν άμπελωδῶν (*ampelidaceae*) πολλαχ. Συνών. άγριάμπελο 1, άγριοσταφυλιά. 3) Αἱ ψευδοβρυωνίαι τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθῶδων (*cucurbitaceae*), ψευδοβρυωνία ή Κρητική (*bryonia Cretica*), πιθανῶς ή τοῦ Θεοφρ. (Ίστορ. φυτ. 9,14,1) άμπελος άγρία, καί ψευδοβρυωνία ή δίοικος (*bryonia dioica*) έναχ. Συνών. άγριοκολοκυνθιά, άμπελουρίδα, θηριόχορτο, φαρμακιά. 4) Κληματίς ή κυρῶδης (*clematis cirrhosa*) τῆς τάξεως τῶν βατραχιῶδων (*ranunculaceae*) έναχ. Πβ. άγράμπελη. Συνών. άγριαμπελίνα, άμπελίνα. [**]

άγριοκοίταγμα τό, Λεξ. Περίδ. άγριουκοίταγμα Θράκ. (Άδριανούπ.) άγριουκοίταμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ρ. άγριοκοιτάζω.

Βλοσυρόν βλέμμα ένθ' άν.: *Μόδουκι έν' άγριουκοίταμα οὔ πατέρα-ου-μ ποῦ ήταν οὔλον θ'κό μ' (θ'κό μ' = ίδιόν μου)* Αἰτωλ. *Μί τ' άγριουκ'τάματά σ' δέ σκιάζουμι αὐτόθ.* Συνών. άγριοκοιταξιά, άγριοξάνοιγμα.

άγριοκοιτάζω, άγριοκοιτῶ έναχ. άγριοκοιτάω πολλαχ. άγριουκ'τῶ Ἡπ. κ. ά. άγριοκοιτάζω σύννηθ. άγριουκοιτάζον Θράκ. κ. ά. άγριουκ'τάζον Ἡπ. κ. ά.

Έκ τοῦ έπιρρ. άγρια καί τοῦ ρ. κοιτάζω, παρ' ὁ καί κοιτῶ. Πβ. ΑΧατζῆν έν Ἀθηνᾷ 41 (1929) 207 κέξ. Ἡ λ. καί παρὰ Σομ.

Προσβλέπω τινά βλοσυρῶς σύννηθ.: *Τί μ' άγριοκοιτάζεις, βρέ;* *Δέ σέ φοβοῦμαι!* σύννηθ. *Τί μ' άγριουκ'τᾶς, οὔρε;* Ἡπ. Συνών. άγριοβλέπω, άγριοθωρῶ, άγριοξάνοίγω, άγριοξεικάζω.

άγριοκοιταξιά ή, Ζάκ. Κεφαλλ. κ. ά.

Έκ τοῦ ρ. άγριοκοιτάζω.

Βλοσυρόν βλέμμα ένθ' άν.: *Μόδωσε μᾶν άγριοκοιταξιά πόμεινα σάν κόκκαλο Κεφαλλ.* *Μοῦ 'δωσε κάτι άγριοκοιταξιάς!* Ζάκ. Συνών. άγριοκοίταγμα, άγριοξάνοιγμα.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

άγριοκοκκύμηλο τό, άμάρτ. άγριοκοκκύμελον Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κοκκύμηλο.

1) Ὁ καρπὸς τῆς άγριοδαμασκηγᾶς, ὁ ιδ. 2) Τό δένδρον άγριοδαμασκηγᾶ. [**]

άγριοκοκοράκι τό, Ἴος Πελοπν. (Μαντίν.) Στερελλ. (Άγρίν.)

Υποκορ. τοῦ οὔσ. άγριοκόκορας.

Ὁ νεαρός άγριοπετεινός, ὁ ιδ. Συνών. άγριοκοκορι.

άγριοκόκορας ὁ, πολλαχ. άγριοκόκορος Ζάκ. άγριοκόκορης Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κόκορας.

1) Τό πτηνὸν άγριοπετεινός, ὁ ιδ., πολλαχ. 2) Τό φυτόν άγριοπετεινός, ὁ ιδ. [**]

άγριοκοκόρι τό, Πελοπν. άγριοκόκορο Ζάκ.

Υποκορ. τοῦ οὔσ. άγριοκόκορας.

Ὁ νεαρός άγριοπετεινός, ὁ ιδ. Συνών. άγριοκοκοράκι.

άγριοκόκοττος ὁ, άμάρτ. άγριουκόκοττους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κόκοττος.

Τό πτηνὸν άγριοπετεινός, ὁ ιδ.

άγριοκολλητσίανος ὁ, Πάρ. άγριοκολλ'τσᾶνος Πάρ. (Λεῦκ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολλητσίανος.

Εἶδος τοῦ θαλασσίου ζῴου άκαλήφης, μέγα καί σκληρόν, μὴ ἐδώδιμον (πβ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστορ. 4,6,5). [**]

άγριοκολλητσόχορτο τό, Κύθν.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολλητσόχορτο.

Τό φυτόν ἐλξίνη ή Ἰουδαϊκή (*parietaria Judaica*) τῆς τάξεως τῶν κνιδῶδων (*urticaceae*).

άγριοκολοκασιά ή, άμάρτ. άρκοκολοκαθιά Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκασιά.

Τό φυτόν άρον τό Διοσκορίδειον (*arum Dioscoridis*). Πβ. ΠΓεννάδ. 146. Πβ. άγριοκολοκυνθιά 3.

άγριοκολοκάσι τό, άμάρτ. άρκοκολοκάσιν Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκάσι.

Ὁ βολβὸς τῶν ριζῶν τῆς άγριοκολοκασῆς, ὁ ιδ.

άγριοκολοκύθα ή, έναχ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκύθα.

Ἡ άγριοκολοκυνθιά, ὁ ιδ.

άγριοκολοκυνθιά ή, έναχ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκυνθιά.

Άγρια φυτά ὅμοια πρὸς τὴν κολοκύνθην 1) Ψευδοβρυωνία ή Κρητική (*bryonia Cretica*) 2) Ψευδοβρυωνία ή δίοικος (*bryonia dioica*). Συνών. ιδ. έν λ. άγριόκλημα 3. 3) Ἄρον τό Ἰταλικόν (*arum Italicum*) τῆς

